

איך יהודי תפש את המשמעות האמיתית של חג המולד

מאת טום קנטור
מנהל מייסד ויו"ר של
מעבדת סקנטיבדיס בע"מ
מעבדה קלינית סקנטיבדיס

איך יהודי תפש את המשמעות האמיתית של חג המולד

מאת טום קנטור
מנהל מייסד ויו"ר של
מעבדת סקנטיבדיס בע"מ
מעבדה קלינית סקנטיבדיס

כל הציטטות בכתוב מלא.

כל הזכויות שמורות (c) 2007
לטום קנטור.
הובא לדפוס ע"י מעבדת סקנטיבדיס בע"מ
סנטי, קליפורניה, ארה"ב.

איך יהודי תפש את המשמעות האמיתית של חג המולד

גדלתי כיהודי בארצות הברית ומעולם
לא הבנתי את משמעות חג המולד.
ראיתי את עצי האשוח, הקשוטים
הנוצצים והמתננות, אבל תמיד תהיתי
מה בעצם משמעותו של החג הזה.
סיפור ששמעתי על ילד והסירה שלו
הבהיר לי לבסוף את העניין.

פעם היה ילד שבנה לו סירת צעצוע.
הוא לקח גזר עץ של 10 ס"מ על 10 ס"מ,
שייף אותו בסבלנות בסכין עד שעיצב
את גוף הסירה. הוא יצר קרקעית ארוכה
ודקה כדי לתת לה יציבות בים סוער,
כמו שיש לאניה באוקיינוס. במהלך
עבודתו ראה הילד בדמיונו כיצד הוא

משיט את הסירה בים העמוק וציפה
ליום שבו יקח אותה לנהר להפלגות
הרפתקניות.

הוא ליטש את גוף הסירה ושפשף
אותה בלחיו כדי לבדוק את חלקותה.
כשהיה מרוצה מצורתה וחלקותה, צבע
הילד את גוף הספינה בלבן. ביד יציבה
סימן בצבע אחר את קו המים סביב
לגופה, וצבע את הקרקעית באותו צבע.
לבסוף שם שיכבת זיגוג קל כדי שצבע
העץ הטבעי ייראה בכל יופיו.

לאחר מכן רכש הילד מקלות בגדלים
שונים, חתך, שייף, צבע וזיגג אותם כדי
שישמשו כתורן ומוט למפרש. הוא מצא
קרסי מתכת, טבעות וברגים וחיבר אותם
למוטות ולגוף הסירה. הוא חיפש עד

שמצא בדיוק את הבד הרצוי, אריג חזק
שישמש למפרשים. הוא חתך את הבד
ליריעה גדולה למפרש הראשי ועוד שני
משולשים קטנים למפרשים המשניים.
בחוט עבה ומחט תפר את המפרשים
והלולאות. כמה שמח כשמצא פתיל
סרוג דק וכהה שהתאים בדיוק לקישורי
התורן.

לבסוף בנה מתקן עץ קטן להעמיד
עליה את הסירה בחדרו. לאחר שחיבר
את המפרשים, חלם הילד שהוא מפליג
בסירתו בים סוער בין גלים גבוהים, או
שהוא והסירה שטים להם
בים שקט יותר. הילד
אהב את סירתו וכל
לילה נרדם במחשבה
עליה. בקוצר-רוח ציפה

ליום הגדול שבו יקח אותה לשיט
הראשון על הנהר ליד ביתו.

לבסוף בא היום והילד נשא בזהירות
את הסירה לחוף הנהר והניחה במים
להפלגה הראשונה. ואולם לפתע
התמלאו המפרשים ברוח עזה וזרם עז
סחף את הסירה הלאה ממנו עד
שנעלמה. יום שלם חיפש הילד את
סירתו. בערב שב לביתו בלב שבור -
בלי הסירה. הוא איבד את הסירה. זמן
רב עבר מאז, אך הילד לא שכח את
סירתו. הוא נשאר שבור-לב כל כך ששוב
לא רצה לבנות סירה אחרת.

יום אחד בלכתו ברחוב העיר עבר
הילד ליד חנות לחפצים משומשים.
כשהביט בחלון הראווה ראה להפתעתו

הרבה את סירתו עומדת למכירה . בלב פועם רץ אל תוך החנות והודיע לבעל החנות שהסירה בחלון הראווה שייכת לו. הוא סיפר לו כיצד בנה אותה והשיט אותה בנהר וכיצד איבד אותה לאחר מכן.

בעל החנות הסביר לילד שעתה הסירה שלו, ושאם הוא רוצה בה ייאלץ לשלם בעבורה חמישה דולרים. חמישה דולרים היה סכום גדול מאוד בשבילו, אך הילד לא התווכח ולא היסס. הוא רץ הביתה, פרץ את קופת-חסכוניותו והוציא חמישה דולרים שהרוויח בעמל רב. הוא תחב את הכסף לכיסו ורץ חזרה אל החנות. כשהגיע הניח את הכסף על הדלפק. בעל החנות שם את הסירה בידי המשתוקקות של הילד.

בשמחה גדולה יצא הילד עם הסירה
החוצה, שם אותה על המדרכה, הישיר
את מבטו אליה ואמר לה ארבע מילים:

"נוצרה", "יצרתי אותך."
"אבודה", "איבדתי אותך."
"נמצאה", "מצאתי אותך."
"פדויה", "פדיתי אותך."

ואז אמר לה: "כעת את שייכת לי
כפליים - פעם משום שיצרתי אותך
ופעם משום שפדיתי אותך."

ארבע המילים האלה עזרו לי להבין
את המשמעות האמיתית של חג המולד.

נוצרה

כפי שהילד ההוא יצר את סירתו
בדקדוק ובחיבה רבה, כך האדון ישוע
המשיח יצר אותנו. כל אחד מאתנו נברא
על ידו. בברית החדשה אנו קוראים
בבשורת יוחנן א':3: "הכל נהיה על-ידו
ומבלעדיו לא נהיה כל אשר נהיה."
האדון ישוע המשיח השקיע בנו מחשבה
רבה וברא כל אחד מאתנו בתשומת לב
רבה. האדון ישוע לא עשה עותקים - הוא
יצר רק דגמים מקוריים.

אין שני אנשים שהם בדיוק זהים.
בתוי פנינו אנו שונים זה מזה וכך הדבר
בכל עולם החיות. כל פס בעור של זברה

וכל כתם בעורו של ברדלס הם יחודיים.
כיצורי-אנוש, טביעות אצבעותינו, עקבות
רגלינו, הצבע, המירקם וצורת הקשתית
שבעינינו מיוחדים לכל אחד מאתנו.
האדון יצר בדיוקנות רבה את פנינו, ידינו
ורגלינו, את מוחנו ואת האישיות שלנו כך
שיקבל סיפוק מעבודת בריאותנו. כל אחד
מאתנו הוא מלאכת- מחשבת שלו.

משום שהוא זה שיצר אותנו, ידינו,
רגלינו, מוחנו והאישיות שלנו אינם
בבעלותנו. כפי שהסירה היתה של הילד
כי הוא בנה אותה, כך כל אחד מאתנו
שייך לאדון ישוע המשיח כי הוא ברא
אותנו. כשם שהילד יצר את הסירה
למטרתו שלו, כך האדון ישוע המשיח
ברא כל אחד מאתנו לתכנית מיוחדת.
כפי שהילד ציפה בשמחה לדברים

שיעשה בסירתו, כך גם האדון ישוע נהנה
לתכנן את הדברים הנפלאים שיגשים
בחיי כל אחד מאתנו.

אבודה

ואולם, כשם

שהילד סבל צער

רב כשאבדה לו סירתו, כן סבל האדון
ישוע (אלוהים) צער רב על אובדנו. מיד
לאחר שהפלגנו אל החיים, כל אחד
מאתנו עזב את אלוהים (את האדון).
כולנו תעינו מן הדרך הישרה. הפנינו
עורף לה' והלכנו בדרכנו שלנו. כמו
שהילד איבד את הסירה, האדון ישוע
המשיח איבד אותנו.

אנו קוראים על כך בישיעהו נ"ג"ו:
"כולנו כצאן תעינו, איש לדרכו פנינו."

כל אחד מאתנו הלך לאיבוד בחיים של
חטא ככתוב באיגרת אל הרומיים ג':6.
אבדנו לאדון ישוע המשיח.

נמצאה

ואולם, כפי שהילד מצא את סירתו,
האדון ישוע המשיח בא לעולם ומצא
אותנו. האדון ישוע (הוא ה') פשט את
בגדי אלוהותו וכבודו והיה לאדם ממש
כמוך וכמוני, אבל בלי חטא. כאדם הוא
לקח על עצמו את חולשותינו, התנסה
בפיתויים וסבל כמונו, אך לא חטא.

באיגרת אל הפיליפיים ב':8-6 נאמר:
"אשר אף כי היה בדמות האלוהים לא
חשב לו לשלל היותו שווה לאלוהים. כי
אם הפשיט את עצמו וילבש דמות עבד

וידמה לבני אדם ויימצא בתכונתו כבן
אדם. וישפל את נפשו ויכנע עד מוות
עד מיתת הצליבה. " בבשורת לוקס
י"ט"10 הוא מבהיר לנו לשם מה הוא
(ה') בא לעולם: "כי בא בן האדם לבקש
ולתושיע את האובד."

פדויה

כפי שהילד אהב את סירתו ולא
היסס לפדותה, כן אהב אותנו האדון
ישוע ופדה אותנו. הפסוק הידוע ביותר
בברית החדשה - בשורת יוחנן ג':16 -
מסביר: "כי ככה אהב האלוהים את
העולם עד אשר נתן את בנו את יחידו
למען לא יאבד כל יאבד כל המאמין
בו כי אם יחיה חיי עולמים." ואולם
המחיר ששילם האדון ישוע המשיח

היה גבוה כי הוא שילם בעבורנו בדמו.
"לפדות" פרושו "לקנות בחזרה." אנו
קוראים באיגרת הראשונה לפטרוס
פס' 18-19: "מדעתכם כי לא בדבר
נפסד בכסף או בזהב נפדיתם מדרך
הבלכם אשר הונחלתם מאת אבותיכם,
כי אם בדם יקר של ששה תמים וזוהי אינ
בו, בדם המשיחית."

וכך קרה שמארבע המילים האלה,
"נוצרה, אבודה, נמצאה, ופדויה," תפשתי
את משמעות חג המולד, שהוא חגיגת
הולדת המשיח ישוע. הוא ברא אותנו
ואיבד אותנו בגלל חטאנו. כדי לפדות
אותנו הוא בא לעולם ביום חג המולד.
הוא נולד כדי למות.
במותו על הצלב הוא
פדה אותנו בדמו.

יש הבדל אחד ביננו לבין הסירה.
שלא כסירה, לנו יש רצון וה' מכבד את
החלטותינו. עלינו לבחור אם נניח לאדון
ישוע המשיח בוראנו להיות מושיענו או
לא. הוא עומד בזרועות פתוחות וקורא
לנו באהבה, כנאמר בבשורת מתי י"א:28:
"בואו אלי כל העמלים והטעונים ואני
אניח לכם."

עלינו לבוא אליו בכנות ולהודות בכך
שאנו חוטאים, שפנינו הלאה ממנו
ושחינו בלעדיו הם כשלון. הוא רק רוצה
לשמוע מאתנו תפילה פשוטה מעמקי
לבנו: "האדון ישוע, הושע אותי, אני חוטא
אבוד."

הוא יצילנו מיד מאש גיהנום שמגיעה
לנו ויעניק לנו חיי נצח כבני אלוהים.

כשקיבלתי את האדון ישוע המשיח
כמושיעי ואדוני, תפשתי את המשמעות
האמיתית של חג המולד, לא בהבנה
שיכלית בלבד, אלא כחוייה אישית. זה
מתואר בבשורת יוחנן א' 11-14: "הוא
בא אל אשר לו ואשר המה לו לא
קבלוהו. והמקבלים אותו נתן עוז למו
להיות בנים לאלוהים המאמינים בשמו.
אשר לא מדם ולא מחפץ הבשר אף לא
מחפץ גבר כי אם מאלוהים נולדו.
והדבר נהיה בשר וישכון בתוכנו."

הילד אמר לסירתו, "כעת את שייכת
לי כפליים - פעם משום שיצרתי אותך
ופעם משום שפדיתי אותך." זה מה
שנקרא להיוולד מחדש - להיות של
המשיח קודם משום שברא אותנו, ואז
לבחור קבלו מרצון חפשי כמושיע

ההבדל בין הסירה לבינינו הוא שלנו,
כבריאא מיוחדת של אלוהים, יש
ברירה בענין זה - אנו יכולים לקבל או
לדחות את מתנתו. הצורך להחליט
לקבל את המשיח ישוע כאדון ומושיע
דחוף. הזמן לבוא אליו הוא עכשיו,
ככתוב באיגרת השנייה לקורינתיים ו':2:
"הנה עתה עת רצון, הנה עתה יום
ישועה." התרצה לקבל אותו כאדוןך
ומושיעך ולהיושע מחטאיד? התרצה
לקבל אותו היום? ברגע זה ממש?

(אינפורמציה על יצירת קשר בעמוד הבא)

שפדה אותנו בדמו היקר. הוא הקריב את עצמו כקרבן חינוס כדי לשלם על חטאינו.

איננו יכולים לעשות דבר כדי להשיג לעצמנו זכות כניסה לשמיים. באיגרת אל הרומיים ו':23 נאמר: "כי שכר החטא הוא המוות ומתנת חסד אלוהים היא חיי העולם במשיח ישוע אדונינו." זאת מתנת אהבה של אלוהים והיא ניתנה לנו במחיר של קרבן איום שהוא שילם. בבשורת יוחנן ג':16-17 אנו קוראים: "כי ככה אהב האלוהים את העולם עד אשר נתן את בנו את יחידו למען לא יאבד כל המאמין בו כי אם יחיה חיי עולמים. כי האלוהים לא שלח את בנו אל העולם לדין את העולם כי אם למען יוושע בו העולם."

לתפילה או אינפורמציה נוספת בענין קבלת
האדון ישוע המשיח, נא להתקשר למחבר
הספרון:

טום קנטור

tom.cantor@scantibodies.com

(619)258-9300

1-800-279-9181

בארה"ב,

או בארץ - ליונתן גולדברג

טל. 783-7678 (54),

כתובת אינטרנט:

jgold@netvision.net

בשורת יוחנן א':11-14:

"הוא בא אל אשר לו ואשר המה לו
לא קיבלוהו. והמקבלים אותו נתן עוז
למו להיות בנים לאלוהים המאמינים
בשמו. אשר לא מדם ולא מחפץ הבשר
אף לא מחפץ גבר, כי אם מאלוהים
נולדו. והדבר נהיה בשר וישכון בתוכנו."

2-15-08 vs 01